

Marko (Dragan) Stojčić
Mostar, 29. rujan 2005. godine

Na zamolbu generala Slobodana Praljka, uz punu odgovornost za ono što ću kasnije napisati, dajem slijedeću

IZJAVU

Nisam se nikada nadao da ću pisati ovako nešto, a pogotovo ne za ovog čovjeka, pa vjerojatno zato i provedoh uzalud nekoliko posljednjih dana u razmišljanju i slaganju misli o nečemu, za što sam potpuno siguran, da nije utemeljeno na činjenicama. Ne vrijedi gubiti vrijeme kako bi se opravdalo nešto što ne postoji – da je Slobodan Praljak činio ratne zločine ili druge poticao na njih itd., već ću ga pokušati prikazati kroz kratke crtice, koje su nastale tijekom prvih ratnih godina.

Na početku Domovinskog rata, ponekad bih s bojišnice dolazio posjetiti svoje roditelje, a kasnije i roditelje buduće supruge. Kod njih je često boravila 85-godišnja starica, koja je bila suprugina baka. Kad bih s ukućanima razgovarao o ratu, različitim prosudbama i tragedijama, primijetio bih kako bi kod te starice lice bilo uvijek namršteno; skoro u grču. Kasnije su mi pojasnili kako joj nisu bila izbljedjela sjećanja od prošlog rata, pa je i tada bila jako zabrinuta – ne za sebe, već za nas... Negdje u srpnju 1992. opet sam došao, te počeo odgovarati na «uobičajena» pitanja. Kroz razgovor sam slučajno spomenuo, kako sam susreo i generala Praljka, a njeno lice se iz grča razvuklo u osmijeh – ta gospođa Marica Šunjić je bila Slobodanova susjeda u nekadašnjoj Šantićevoj ulici i poznavala ga je iz rane mladosti. Tada je rekla kako joj je puno lakše, jer ukoliko su među nama takvi ljudi – kolosi, kao Slobodan, opstat ćemo na našoj rodnoj grudi. Baka nije još dugo živjela; umrla je u 86. godini, a iz njene potpuno izgorjele kuće, 1995. godine iznijeli smo austrougarski, željezni umivaonik, koji je ostao kao antikvitet i ponekome lijepo sjećanje na tu krhku i oštroumnu staricu.

Ne bih da zvuči kao fraza – to ne može biti fraza, jer tako nešto nisam nigdje pročitao; on je za nas bio Egziperijev Mali princ, jer je svojom pojavom na sugovornike utjecao srcem, a ne očima; svojim intelektom, predstavljao je svjetionik na beskrajnoj pučini različitih crnih misli, svjetlo u tunelu... General koji nikad nije imao pratnju, niti vozača; dolazio je uvijek uzdignuta čela i nije niti svjestan koliku nam je snagu ulijevao.

Sad bih volio da ova slova njemu vrate bar djelić snage u borbi za istinu, što je on pružio ljudima koji u ovom gradu žive.

mr.sc. Marko Stojčić

IZJAVA

Ja, niže potpisani **Marko Stojčić** izjavljujem da sam u 29.rujna 2005.g, svojom voljom, obrani generala Praljka, dao izjavu o događajima u kojima sam sudjelovao, a vezani su uz ratna zbivanja u Bosni i Hercegovini (1991-1994). Pristajem da moja izjava bude korištena u postupku pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju i da bude objavljena. Spreman sam svjedočiti u postupku koji se vodi pred MKSJ protiv generala Slobodana Praljka u predmetu Tužiteljstvo protiv *Prlić et al.*

Izjavljujem da sam prije davanja izjave obrani generala Praljka upozoren da moram govoriti istinu i da neistinita izjava predstavlja kazneno djelo po Kaznenom zakonu Federacije Bosne i Hercegovine, Kaznenom zakonu Bosne i Hercegovine i po pravilima MKSJ.

Izjavljujem da sam upozorenja razumio i da je sve što sam u izjavi naveo istinito i točno, po mojem najboljem znanju i sjećanju.

Izjavu sam pažljivo pročitao i ona u cijelosti odgovara onome što sam izjavio. Vlastoručno sam pisani tekst izjave potpisao.

U Mostaru

